Motion

1981/82: 1372

Lars Svensson och Lars Hedfors
Användandet av fackliga skolinformatörer

I såväl 1969 års som 1980 års läroplan för grundskolan understryks behovet av goda kontakter mellan skola och arbetsliv. Vidare kan nämnas att de av regeringen 1979 fastställda nya målen och huvudmomenten i ämnet arbetslivsorientering i gymnasieskolan påvisar behovet av sådana kontakter. En mycket viktig del av denna kontaktverksamhet är elevernas möjligheter att träffa representanter för de anställda – de fackliga ombuden. Detta kan i princip ske på två olika sätt, dels direkt på arbetsplatserna i samband med studiebesök eller praktisk arbetslivsorientering, dels genom att de fackliga ombuden kommer till skolan och deltar i lektionerna. I det senare fallet är det i allmänhet fråga om för denna uppgift särskilt utbildade personer.

LO hade redan 1977 en omfattande organisation klar för denna verksamhet. Då hade man nämligen 330 skolorganisatörer – i princip en i varje kommun – med uppgift att organisera kontakterna mellan skolan och de fackliga organisationerna. Samtidigt hade man också ca 3 000 skolinformatörer, vars främsta uppgift var att gå in i klasserna och informera om den fackliga verksamheten. Även TCO har byggt upp en sådan organisation, och i dag har man ca 1 000 skolinformatörer.

Denna organisation ser bra ut på papperet. Dess värre tvingas man emellertid konstatera att den inte alltid fungerar. Det innebär att skolinformatörsverksamheten på många håll i landet inte förekommer alls. I vissa kommuner eller kanske t. o. m. hela län fungerar verksamheten tillfredsställande och ibland riktigt bra.

Man kan fråga sig vad det beror på att verksamheten med skolinformatörer så relativt ofta misslyckas. Det är svårt att ge ett entydigt svar på den frågan. Det finns säkert många – ibland samverkande – orsaker till att det förhåller sig så. Det kan bero på att lärare och annan skolpersonal är okunniga om hur man skall utnyttja skolinformatörerna. Det kan också bero på att dessa känner sig osäkra i den för dem ofta främmande skolmiljön. Vidare finns det helt säkert orsaker av rent praktisk karaktär, t. ex. svårigheter att ta fritt från jobbet.

Alla dessa problem och svårigheter får emellertid inte hindra den viktiga skolinformationen från de fackliga organisationerna. Det finns mycket man kan göra för att förbättra och utvidga denna verksamhet. Skolöverstyrelsen kan t. ex. i ökad omfattning göra skolan uppmärksam på de möjligheter som finns att utifrån få en kompletterande kompetens på sakområden där man själv saknar denna kompetens. Ett annat exempel på lämpliga åtgärder är gemensamma studiedagar för skolpersonal och skolinformatörer. Det bör

vara en uppgift för regeringen att efter samråd med de fackliga organisationerna ta initiativ till dessa och andra åtgärder för att förbättra användandet av fackliga skolinformatörer i undervisningen.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om åtgärder för att förbättra användandet av fackliga skolinformatörer i undervisningen.

Stockholm den 26 januari 1982

LARS SVENSSON (s) LARS HEDFORS (s)